

הע כוחות

באים לבת-ים

איך משתזפים? בוקר בחוף ימה של הרצליה. שלוש הרקדניות הכושיות שהגיעו לישראל שוב אינן קפואות ורציניות, מתפרקות בתנועות ריקוד בלתי מבויס, נהנות מהחוף והשמש הישראלית.

היותן כה סוערות הן מסוגגנות ומתיכ-ננות. כושיות אמנם כבר אינן חידוש בארץ. אפילו הילדים ברחוב כבר אינם מתפעלים מהן. גם אמנים כושים כבר אינם בבוזות יוצאידופן בין האמנים המופיעים בארץ. אולם שלוש הרקדניות הכושיות האלה שר-נות בכך, שנוסף להיותן בדרגיות הן חתיר-כות לפי מיטב המושגים של רחוב דיונגוף. שלוש הן דקות-גוף ומחוסכות להפליא, וכשהן חולפת ברחוב לכושות במכנסים לבנים הדוקים, לפי אופנת-החתיכות האיר-ופאית, קיימים כל הסיכויים שהמפנים את ראשיהם להביט אחריהן אינם עושים זאת בשל היותן כושיות אלא בשל היותן חתיר-כות.

משום כך אין פלא בעובדה, שעוד בטרם הספיקו להתפרסם בארץ, נמצאו כבר רבים שביקשו את ידידותן, אם מאחורי הקלעים

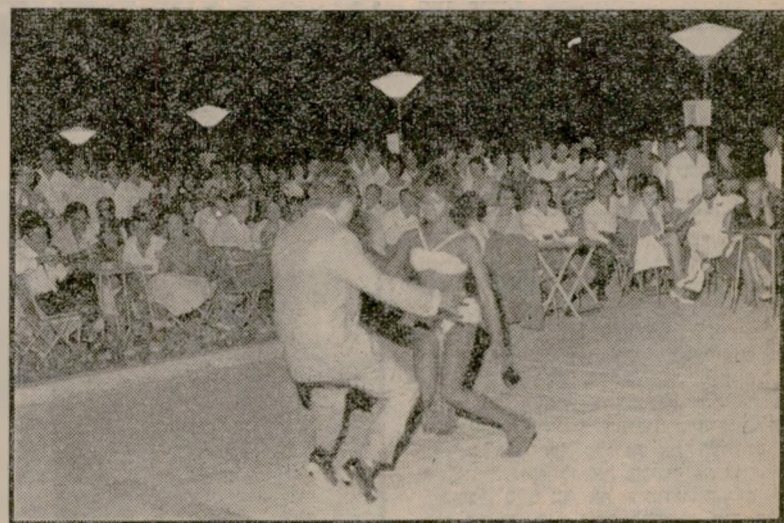
הן רק רוקדות. זוהי אולי הגדרה מספקת לגבי רקדניות המופיעות בפני קהל. אולם לגבי שלוש הצעירות הכושיות, המכנות את עצמן בשם טריו טרמין, שר-הגיעו לאתרוגה לישראל, זוהי הגדרה קצת מאכזבת. אולי לא עבורן, כמו עבור קהל-הצופים שלהן.

כשהן עולות על בימת קפה ריביירה-כסית שעל חוף ימה של בתיים הן נראות כי-שלושה כדורי כספית שחורים. גופותיהן המעורטלים, המכוסים בביקונים קצרצרים, מבהיקים ומסנוורים. כשהנחית בידיהן הן נכנסות למחול סוער, לקצב הגזז של ה-תזמורת.

באיתם רגעים הן נראות כשלוש בנות גיוגל פראיות, בשיא מחול הפולחן שלהן. דומה שלכל אבר בגופן יש מנוע משלו והתמורות יכולה רק בקושי לספק את ה-קצב המהיר המלווה את תנועותיהן, שעם

בחזית שכונת התקווה סמכה (במרכז) מנהיגת לחקת הטריו טר-טין סופמת מפלאפל ישראלי בשכונת התקווה ומחזיקה בידיה פיתות עיראקיות. מסביבן ילדי ותושבי השכונה שהסילו עליהן מצור.

דו-סרב בריביירה מהמון הצופים בהופעתן בריביירה בבתיים, שלפה רוזמרי רקדן חובב, ניהלה עמו דו-קרב ממושך בריקוד הצ'ה צ'ה, שהסתיים בתיקו מאחר והישראלי עמד בכבוד בקרב.

בנים אל פנים: צעיר ישראלי, נעדה כושי